

THE WEIGHT NOBODY SEES

வாசற்படி 9

யாரும் பார்க்காத சுமை

இளமையில், கடமை என்பது நமக்கு ஒரு கண்டிப்பான சொல்லாகத் தோன்றுகிறது.

அதில் விதிகளின் ஒலி இருக்கிறது.

தியாகங்களின்.

கட்டாயங்களின்.

அதில் சாகசத்தின் கவர்ச்சி இல்லை.

அதில் வெற்றியின் நிறம் இல்லை.

அதில் மகிழ்ச்சியின் மொழி கூட இல்லை.

அதனால்தான் ஏறக்குறைய யாரும் கடமையைக் கனவு காண்பதில்லை.

மனிதர்கள் முடிவுகளைக் கனவு காண்கிறார்கள்.

இலக்குகளை.

வெற்றிகளை.

அங்கீகாரங்களை.

கடமை பிறகுதான் வருகிறது.

மௌனமாக.

மற்ற எல்லாவற்றையும்விட அதிக காலம் அது நிலைத்திருக்கிறது.

பல ஆண்டுகள், வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான பகுதி கண்ணுக்குத் தெரியும் பகுதிதான் என்று நானும் நம்பினேன்.

பதவி உயர்வுகள்.

மாற்றங்கள்.

முக்கியமான முடிவுகள்.

வெற்றிகள்.

பிறகு எந்தக் கையேடும் விளக்கியிருக்க முடியாத ஒன்றைக் காலம் எனக்குக் கற்றுத்தந்தது.

ஒருவருடைய வாழ்க்கை அசாதாரணமான நாட்களில் அளக்கப்படுவதில்லை.

அது சாதாரண நாட்களில் அளக்கப்படுகிறது.

யாரும் பார்க்காத நாட்களில்.

செய்ய வேண்டியதை வெறுமனே செய்தாக வேண்டிய நாட்களில்.

நமக்கு மனம் இல்லாதபோதும்.

நாம் களைத்திருக்கும்போதும்.

உலகம் கவனிக்காததுபோல் தோன்றும்போதும்.

கடமை வாழ்வது அங்கேதான்.

அது தொடர்ச்சியில் குடியிருக்கிறது.

உற்சாகத்தில் அல்ல.

விருப்பமும் கடமையும் எதிரெதிர்த் திசைகளில் நடந்த பல கணங்கள் நினைவில் இருக்கின்றன.

அவை எல்லோருக்கும் தெரிந்த சூழ்நிலைகள்.

நிறுத்திவிட விரும்புகிறீர்கள்.

ஆனால் தொடர்ந்தாக வேண்டும்.

விலகிச் செல்ல விரும்புகிறீர்கள்.

ஆனால் யாரோ உங்களை நம்பியிருக்கிறார்கள்.

உங்களைப் பற்றி நினைக்க விரும்புகிறீர்கள்.

ஆனால் பொறுப்பு வேறொரு பக்கத்திலிருந்து
அழைக்கிறது.

அந்தக் கணங்களில் வாழ்க்கை எளிமையான,
இரக்கமற்ற ஒரு கேள்வியை முன்வைக்கிறது.

சரியானதைச் செய்யும்படி யாரும் உங்களைக்
கட்டாயப்படுத்தாதபோது நீங்கள் யார்?

பதில் சொற்களிலிருந்து வருவதில்லை.

அது செயல்களிலிருந்து வருகிறது.

கடமைக்கு ஒரு விலை உண்டு என்று சீக்கிரமே
கற்றுக்கொண்டேன்.

பெரும்பாலானோர் கற்பனை செய்வதைவிட மிக
அதிகமான விலை.

அதற்கு நேரம் விலையாகிறது.

ஆற்றல் விலையாகிறது.

வாய்ப்புகள் விலையாகின்றன.

சில சமயம் நம் கனவுகளின் ஒரு பகுதி கூட
விலையாகிறது.

ஏனெனில் ஒன்றுக்கு ஆதரவான ஒவ்வொரு
தேர்வும் தவிர்க்க முடியாமல் இன்னொன்றைத்
துறப்பதை உள்ளடக்கியது.

விலை இல்லாத வாழ்க்கை இல்லை.

எந்த விலையைச் செலுத்துவது என்று
தேர்ந்தெடுக்கும் மனிதர்கள் மட்டுமே
இருக்கிறார்கள்.

பணிவாழ்க்கைக்காகக் குடும்பத்தைத் தியாகம்
செய்த ஆண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

குடும்பத்துக்காகப் பணிவாழ்க்கையைத் தியாகம்
செய்த மற்றவர்களையும்.

சுதந்திரத்தின் பெயரால் பாதுகாப்பைத் துறந்த
மனிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

பாதுகாப்பின் பெயரால் சுதந்திரத்தைத் துறந்த
மற்றவர்களையும்.

வாழ்க்கை இலவசப் பரிசுகளை வழங்குவதில்லை.

அது எப்போதும் ஒன்றை இன்னொன்றுக்குப்
பண்டமாற்று செய்கிறது.

இந்த விழிப்புணர்வு உலகத்தைக் கவனிக்கும்
விதத்தையே மாற்றுகிறது.

குறிப்பாக, தீர்ப்பளிப்பதை நிறுத்தும்போது.

ஏனெனில் ஒவ்வொரு தேர்வுக்குப் பின்னாலும்
மற்றவர்கள் பார்க்காத, கண்ணுக்குத் தெரியாத
ஒரு போர் இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு பொறுப்புக்குப் பின்னாலும் ஒரு
தனிப்பட்ட விலை இருக்கிறது.

வெளிப்பார்வைக்குத் தெரியும் ஒவ்வொரு
வெற்றிக்குப் பின்னாலும் பெரும்பாலும் யாருக்கும்
தெரியாத துறப்புகள் இருக்கின்றன.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, தங்கள்
தியாகங்களைப் பற்றிப் பேசுபவர்களைக்
குறைவாகவும், அவற்றை மௌனமாக
வாழ்பவர்களை மிக அதிகமாகவும் மதிக்கத்
தொடங்கினேன்.

உண்மையிலேயே பொறுப்புள்ள மனிதர்கள்
தங்களைப் பற்றிப் பேச விரும்புவதில்லை.

தங்களைச் சார்ந்திருப்பதை நிமிர்ந்து நிற்க
வைப்பதிலேயே அவர்கள் மிகவும் மும்முரமாக
இருக்கிறார்கள்.

ஒரு குடும்பம்.

ஓர் அமைப்பு.

ஒரு சமூகம்.

ஒரு திட்டம்.

ஒரு வாக்குறுதி.

கேட்காமலேயே தூண்களாக மாறும் மனிதர்கள்
உண்டு.

ஒருநாள் அவர்கள் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள்,
மற்றவர்கள் தங்கள் மீது சாய்ந்திருப்பதைக்
கண்டுகொள்கிறார்கள்.

பிள்ளைகள்.

பெற்றோர்.

உடன் பணியாற்றுபவர்கள்.

நண்பர்கள்.

நொறுங்கக்கூடியவர்கள்.

வழி தவறியவர்கள்.

நிலைத்தன்மையைத் தேடுபவர்கள்.

அந்தக் கட்டத்தில் கடமை ஒரு கோட்பாடாக இருப்பதை நிறுத்துகிறது.

அது ஓர் அன்றாட இருப்பாக மாறுகிறது.

எப்போதும் சௌகரியமாக இல்லாத ஓர் இருப்பு.

ஆனால் விஷயங்களுக்கு அர்த்தம் தரும் ஓர் இருப்பு.

புரிந்துகொள்ள எனக்குப் பல ஆண்டுகள் பிடித்த ஒரு பாடம் நினைவில் இருக்கிறது.

கடமை கீழ்ப்படிதலிலிருந்து பிறப்பதில்லை.

அது அன்பிலிருந்து பிறக்கிறது.

இந்த வேறுபாடு எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிறது.

ஒன்றை நேசிக்கும்போது, அதைப் பேணுகிறீர்கள்.

அதைப் பேணும்போது, பொறுப்புள்ளவராக ஆகிறீர்கள்.

பொறுப்புள்ளவராக ஆகும்போது, ஒரு சுமையை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள்.

அந்தச் சுமை, மெல்ல மெல்ல, உங்களின் ஒரு பகுதியாக மாறுகிறது.

அதனால்தான் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான கடமைகளைத் திணிக்க முடியாது.

அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள மட்டுமே முடியும்.

எந்தச் சட்டமும் உங்களை நேசிக்கக்
கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

எந்த விதியும் உங்களை உடனிருக்கக்
கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

விட்டுப் போவது எளிதாக இருக்கும்போது
தங்கும்படி எந்த அதிகாரமும் உங்களைக்
கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

இவை உள்ளார்ந்த முடிவுகள்.

வெளியிலிருந்து திணிக்கப்படும் எதையும்விட
இவை அதிக மதிப்புடையவை.

கடமை நம்மை மகிழ்ச்சியாக்குகிறதா என்று பல
முறை என்னையே கேட்டிருக்கிறேன்.

இன்று, அந்தக் கேள்வியே தவறு என்று
நம்புகிறேன்.

கடமை நம்மை மகிழ்ச்சியாக்குவதற்காகப்
படைக்கப்படவில்லை.

நம்மை நம்பகமானவர்களுக்குவதற்காகப்
படைக்கப்பட்டது.

மகிழ்ச்சி வருகிறது, போகிறது.

நம்பகத்தன்மை நிலைத்திருக்கிறது.

மனிதர்கள் நம்மை நம்ப அனுமதிப்பது அதுதான்.

இறுதியில், வாழ்க்கையில் நாம் கட்டுவது
பெருமளவு இந்த நம்பிக்கையைப் பொறுத்தது.

நம்பிக்கை இல்லாமல் எந்தக் குடும்பமும் ஒன்றாக
நிலைப்பதில்லை.

நம்பிக்கை இல்லாமல் எந்த நட்பும் நீடிப்பதில்லை.

நம்பிக்கை இல்லாமல் எந்த அமைப்பும்
வளர்வதில்லை.

நம்பிக்கை இல்லாமல் எந்த உறவும்
பிழைப்பதில்லை.

நம்பிக்கை ஏறக்குறைய எப்போதும் அதே
கேள்வியிலிருந்து பிறக்கிறது.

“தேவைப்படும்போது இவர் அங்கே இருப்பாரா?”

வசதியாக இருக்கும்போது அல்ல.

எளிதாக இருக்கும்போது அல்ல.

தேவைப்படும்போது.

ஓர் ஆணின் அல்லது ஒரு பெண்ணின்
உண்மையான மதிப்பு வெளிப்படுவது
எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அங்கேதான் என்று
காலப்போக்கில் புரிந்துகொண்டேன்.

அந்தக் கேள்விக்கான பதிலில்.

வெற்றிகளில் அல்ல.

உரைகளில் அல்ல.

நோக்கங்களில் அல்ல.

உடனிருப்பில்.

நம்பகத்தன்மையில்.

தொடர்ச்சியில்.

தொடர்ந்து அங்கே இருப்பவர்களின் அமைதியான
துணிவில்.

மிக மோசமான நாட்களிலும்.

கடமைக்கு என்ன விலை?

மிக அதிக விலை.

சில சமயம் நாம் விரும்புவதைவிட அதிகம்.

ஆனால் கைவிடுதலைவிட அளவற்ற அளவு
குறைவான விலை.

ஏனெனில் ஏற்றுக்கொண்ட பொறுப்புகளின்
விலை அதிகம்.

ஆனால் துரோகம் செய்யப்பட்ட பொறுப்புகளின்
விலை இன்னும் அதிகம்.

காலம் கடக்கும்போது, விரைவிலோ
தாமதமாகவோ எல்லோருக்கும் நிகழ்வதுபோல,
நாம் காத்துக்கொண்ட சௌகரியங்களை
நினைவில் வைப்பதில்லை.

நாம் பாதுகாத்த மனிதர்களை நினைவில்
வைக்கிறோம்.

நாம் காப்பாற்றிய வாக்குறுதிகளை.

சுமக்கத் தேர்ந்தெடுத்த சுமைகளை.

தியாகம் மட்டுமே இருப்பதுபோல் தோன்றிய அந்த
இடத்தில்தான், சரியாக அங்கேதான், நம்
வாழ்க்கையின் மிக ஆழமான அர்த்தம்
மறைந்திருந்தது என்று கண்டுகொள்கிறோம்.